

[Christmas Møller.]

gaaende den erhvervsmæssige Side af Sagen, som giver de erhvervsudøvende en urimelig Behandling, som jeg end ikke tror, alle Forslagsstillerne vil gaa ind for, men jeg tror, at de i høj Grad vil give mig Medhold i, at paa den Maade kan man ikke behandle Skatteborgerne.

Jeg vil endvidere pege paa, at ingen i dette høje Ting kunde ønske dette Forslag vedtaget, hvis Resultatet skulde blive det, at vi i Løbet af meget kort Tid fik disse Afstemninger, saa Landet blev tølragt. Først og fremmest kunde den højtærede Finansminister ikke ønske det, dernæst kunde den højtærede Indenrigsminister og den højtærede Socialminister, som skal bruge de Penge, Finansministeren skaffer, aldeles ikke ønske det, thi ingen af dem kan sige det fjerneste om, hvorfra de vel opimod 100 Mill. Kr., som Forbudets Gennemførelse vilde betyde i Tab for Statskassen, skulde komme.

Jeg har jo nok hørt Betragtninger fremsat om, at saa vilde der ogsaa spares mange Penge af det offentlige. Jeg tror ikke alt for meget paa disse Beparelser; jeg tror, at Tabet er sikkert, men ikke, at Gevinsten ved Udgifters Nedsættelse er nær saa sikker. De vel 55—56 Mill. Kr., som alene Øl- og Spiritusskatten giver, den halve Snes Millioner, som Vintolden andrager, og de Millioner, som Restaurationsskatten indbringer paa denne Konto, sammen med adskillige andre Afgifter løber i hvert Fald op i et Beløb, der nærmer sig de 100 Mill. Kr., og ingen kan være i Tvivl om, at der er intet politisk Parti, heller ikke noget af Regeringspartierne, som vilde gaa ind for en Beskatning, der kunde gøre det muligt at undvære den Indtægt, der her er Tale om.

Jeg synes dernæst, det maa være det kommende Udvalgs Opgave først og fremmest at give Rigsdagen og Offentligheden en ordentlig Redegørelse for, hvordan Forbudet har virket i andre Lande. Der er jo Erfaringsmateriale at hente andetsteds fra. Jeg for mit Vedkommende skal ikke gaa ind for, at Udvalget i disse rejsetossedede Tider skulde paa Rejse til Forbudslandene, det kunde ikke falde mig ind, men vi kunde jo nok paa den ene og den anden Maade faa ordentligt og godt Materiale til Belysning af, hvordan Forbudet har virket. Af de to Modparter, om jeg saa maa sige, er det Materiale, der har været til Raadighed, anvendt højest forskelligt. Jeg tror, det maatte være en fornuftig Opgave for os at skaffe et ordentligt Materiale til Veje, og jeg forstod ogsaa den højtærede Inden-

rigsminister saaledes, at det var en af de Opgaver, han maatte mene laa for det kommende Udvalg.

Men det afgørende bliver selvfølgelig, om man tror paa Forbudets gode Virkninger, eller om man ikke tror paa dem. Jeg maa bekende, at de indenfor mit Parti, som jeg repræsenterer, ikke tror paa Forbudets gode Virkninger. Vi tror, at den Udvikling, der har været her i Landet til Fremme af Ædrueligheden, og navnlig den Skattepolitik, der er ført, har virket overordentlig godt, langt bedre end Forbud og strenge Bestemmelser har virket i andre Lande. Vi tror paa dette Omraade paa en vis Frihed, en Frihed under Ansvar, hvor man saa udmærket kan tage det Spørgsmaal under Overvejelse, hvad Ansvar man har, hvis man misbruger sin Frihed, derom er jeg fuldkommen enig med den ærede foregaaende Taler, men vi tror paa Friheden og tror ikke paa Forbudet.

Op og vi vil være af den Anskuelse — jeg vil i hvert Fald være det personlig —, at det ogsaa vil være nødvendigt at drøfte det foreliggende Forslag ikke alene som et Forslag til Ædruelighedens Fremme, men saaledes, at man ærligt og redeligt siger, at det er alligevel et Forslag, som i sig rummer Forbudstanken, en Tanke, som kunde gennemføres i et Land, i det Øjeblik et betydeligt Flertal positivt stemte derfor, men som efter min Opfattelse ikke kan søges gennemført paa den gradvise Maade, der her er Tale om.

Vi vil da fra den Side, jeg repræsenterer indenfor mit Parti, i Tilslutning til de Bemærkninger, der blev gjort i Rigsdagssamlingen 1928—29, baade ud fra erhvervsmæssige Betragtninger og ogsaa ud fra en Betragtning angaaende Forbudets gavnlige Virkning, se ganske overordentlig kritisk paa dette Forslag. Vi kan ikke give Tilslutning til det paa den Maade, at vi siger, at vi vil søge at ændre det paa et eller andet Punkt; nej, vi maa tro, at dette overhovedet ikke er den rigtige Vej at gaa. Vi er villige til, som vort Parti altid har vist sig villigt til det i sin Politik, at hjælpe med til Ædruelighedens Fremme, men vi tror ikke, at de Veje, som de højtærede Forslagsstillere her har betraadt, er de rigtige.

Holger Kristiansen: Jeg forstaar, at denne Debat for saa vidt er en March paa Stedet, som Forhandlingen, der førtes i Fjor angaaende denne Sag, var lige saa langt fremme, som vi er det nu paa dette Tidspunkt. Jeg tror derfor, at hvis denne Sag overhovedet skal bringes over det døde